

כהוכחות באשפת הרצח המזעזע של ילד בן שבוע ימים

(המשך מעמוד 18)
קראו לו "301" — על שם סעיף ההגנה
אות בחוקי הפלילה. הוא נעלב, אבל שתק.
"יבוא יום ועוד אראה להם מי זה 1301"
חשב בליבו.
כעבור זמן קצר התגלגלו כל האסיר
רים מצחוק, למשמע התעלול האחרון שלו.
פעם הוא היה זקוק לעט, כדי לכתוב מכתב
בקשה לחרות השיחרורים, ולא התבייש
לגנוב פארקו יקר מכיסו של קצין ה-
משמרת של בית-הסוהר. הוא גשלה עליו
הוועדה ישר למחלקה הפסיכיאטרית.
השבוע שוב ישב הלפרין על ספסל ה-
נאשמים בבית-המשפט השלום בתל-אביב,
הפעם כנאשם בהוצאת המחאת תיירים ב-
סענות שווא.

מייד עם פתיחת משפטו הצהיר הלפרין
כי הודאתו במשטרה, שהובאו על-ידי
התביעה לצורך ההוכחות, נגבו ממנו תחת
לחץ ופיתויים.

הם רימו אותי, טען הנאשם במעשה-
מירמה. "הבטיחו לי שאם אודה באשמה
ישחררו אותי מיד, ויתנו לי ללכת ל-
מישחק כדורגל. לא רציתי להפסיד משחק
בגלל שטות כזאת!"

אם בית-המשפט לא יקבל את ההוד-
אות שלי, הסביר הלפרין בין ישיבה
לישיבה, אצא זכאי ואף אחד לא יוכל
להוכיח שאני עשיתי משהו בניגוד לחוקי-
הלפרין אף פעם לא עושה דברים בניגוד
לחוק. תלוי איזה חוק.

תוך כדי מהלך המשפט נזהר הלפרין
מפני התקליוות מיותרות עם המשטרה.
כמעט מידי ערב היה מופיע ברחוב דיו-
נגוף, לבוש לפי מיטב כללי האופנה:
נקי, מצוחצח, מגולח ומסורק למשעי.
איש לא היה מעלה בדעתו כי קופה של
301 רצינים תלויה לו מאחוריו.

אלה ביגדיה-העבודה שלו, התלוצצו ה-
גנבים והפורצים, מכריו וחוקי-מבית-
הסוהר, שמעולם לא ראו בו אחד משלהם,
התייחסו אליו כאל מיקרה יוצא-דופן ב-
עולם-התחתון התל-אביבי.

גם הלפרין לא התייחס אליהם כשוה
אל שווים. הם בסופו של דבר סתם גנ-
בים, והוא רמאי ממולה, מלך מעשי ה-
קונדס הפליליים של מחוז תל-אביב. מי
הם שידמו לו?

אתה עוד תידפק במשפט הזה, נהגו
אנשי העולם-התחתון להתקלס בו. כל
אחד מקבל מה שמגיע לו, ואף אחד לא
מצליח להמלט מעונש! הלפרין צחק להם
בפרצוף. הם עוד לא מכירים אותו. גם
לא מכינים, הסמבלים, שהוא יסדר גם
את מיפלג-הרמאויות וגם את בית-המשפט.
אוטוטו, והוא משכנע את השופטת ש-
ההודאות שלו ניגבו ממנו במירמה ולחץ.

כל הליכודך — החוצה! שלי
ובוטח בעצמו, הגיע השבוע אריה הל-
פרין לבית-המשפט, כדי לשמוע את החל-
טתה של שופטת השלום התל-אביבית,
לאה שדצקי, במשפט-הוואט סביב הצורה
שבה ניגבו ההודאות. "עוד מעט תוכלו
לשמוע איך הצלחתי לסדר את הנוכלים
האלה של מיפלג הרמאויות. עוד מעט ייצא
החוצה כל הליכודך שלהם."

מרבוב ביטחון-עצמי הוא פיסר את עורך-
הדין שלו. "אני לא צריך אותו. אני
יותר טוב מעורך-דין!" הסביר לכל מי
שרצה לשמוע.

שעה קלה לאחר מכן הוא לא היה
מרוצה כל-כך מעצמו. השופטת החליטה
לקבל את ההודאות, ציינה כי תפרט את
נימוקיה בשעת מתן פסק-הדין.
והוא של הלפרין נפלה. הוא לא ציפה
להחלטה כזאת. אבל למרות הכל הוא
הכריז כי עדיין לא הכל אבוד. "אין
להם שום עדות מסייעת", הסביר הלפ-
רין, "בלי עדות כזאת ההודאות שבידי-
הם לא שוות הרבה."

מכה בגרון

כלדון מדגים את המכה הרצחנית שהיכה בגרונו של הילד. פרטי התמונה זהים לפרטי העדות שניגבתה מהנאשם בתחנת המשטרה בנתניה. כלדון עזאם יושב ליד ההגה, ולדיו, "במשקפיים", הסמל משולט המחזיק חבילה. "עשיתי בשביל הצלם כל מה שהורו לי לעשות", העיד הנאשם במשפט.

והעיד שהנאשם בא אליו להזמין ביקור-
בית. הוא לא אישר את הגירסה השנייה,
שלפיה בא הנאשם לבקש ממנו תעודת
פטירה מבלי שיראה את הילד.

את ההתקפה העיקרית ערך סניגורו של
הנאשם, עורך-הדין הייק, נגד ההוכחה
העיקרית של התביעה: הודאתו של ה-
נאשם, שנגבתה ממנו על-ידי הסמל ל-
תפקידים מיוחדים. הייק העלה את עאזם
אל דוכן העדים, ואז נשמע מפי הנאשם ה-
סיפור הבא:

הוציאו אותי בשעה 10 מתא המעצר.
לקחו אותי לחדר התקירות. משולם היה
שם לבדו. הוא אמר לי שבא לחקור
אותי, ושאיני את האמת. סיפרתי את ה-
אמת.

משולם אמר לי: זה הכל שקר, ספר
את האמת ואז נשחרר את אשתך, ואתה
לא תשחרר אלא אם תגיד את האמת.
אמרתי לו שאני מספר אמת. הוא אמר:
תגיד את האמת בעל כורחך, ואז התחיל
להרביץ.

"היה איתי זמן רב והרביץ כל הזמן.
היה נח ליד השולחן. אחרי חצי שעה
יצא ובא הסמל חסן, ואמר לי לדבר את
האמת או ישחררו אותי ואת אשתך. גם
הוא התחיל להרביץ. אמרתי לחסן שכבר
קיבלתי מכות ממשולם, ואז נתן לי
סטירות.

"אחרי זה יצא חסן ושוב נכנס משולם.
אמר לי: תגיד או לא תגיד את האמת?
נאחזו נסדר אותך, ואם תסכים לספר
נעזור לך. שוב התחיל להרביץ. מרבוב
מכות מסרתי את ההודאה כמו שהוא
רצה. הוחזרתי לבית-המעצר. לפני זה אמרו
לי לרחוץ את הפנים, כי נזל לי דם.

שיחזור המעשה

תמונה כללית של שיחזור המשטרה ברצח שלא
חוכה. הסמל משולם עומד ליד דלת ביתו של הזוג
הצעיר. על-ידו עומד הנאשם כלדון עזאם. השוטרים רושמים את תיאור המצב. מכאן הלכו
החוקרים למשאת, כדי לשחזר את המשך הפרשה. משולם משחק את תפקיד אשת הנאשם.

וחזרתי לאחי וגסי שהיו ליד הקבר. אני
קברתי את בני, בידי שלי הורדתי אותו
לקבר וכיסיתי אותו באדמה. אחר-כך חזר-
תי לביתי וכל אחד חזר למקומו.
"בבית מצאתי את אשתי בוכה. לא שאל-
תי אותה שום שאלות. היא הפסיקה לבכות
ושנינו ישנו יחד.

"למחרת הלכתי, כרגיל, לעבודה ואיש
לא שאל אותי מה קרה עם הילד ואני
לא סיפרתי דבר לאף אחד, כאילו שלא
היה כלום. אני עשיתי את זאת מאחר
ונמאס לי לשמוע את אשתי בוכה כל
הזמן. תמיד ראיתי אותה בוכה. כאשר אני
הולך לעבודה ראיתי אותה בוכה וכשאני
חוזר הביתה. לכן נמאסו לי כל החיים."

"סיפורתי את האמת"

כשסיים כלדון את סיפורו, נסע
בלווית הסמל לתפקידים מיוחדים ל-
כפרו. ושם שוחזר מהלך הפסע. הוא
צולם בכל הפרוזות, לפי הוראותיו של
משולם, ששיחק לצורך הצילומים את
תפקידה של אישמהאן. כלדון הדגים איך
יצא מהבית, איך נכנס עם אשתו למשאת,
איך נסע איתה בכיוון כפר טירה, איך
היכה את בנו בפעם הראשונה, השניה
והשלישית, ואיך קבר אותו בחשכת הלילה.
אך ימים ספורים אחרי הודאתו ברצח,
כשהובא כלדון לבית משפט השלום ל-
הארכת מעצרו, הכחיש החשוד את כל
סיפורו. הוא טען שחתם על ההודאה אחרי
שהוכה מכות רצח, ואחרי הבטחתו של
משולם כי אם יודה תשחרר המשטרה את
אשתו, שיטבה כל אותה עת במעצר. איש-
מהאן אמנם השתחררה מיד אחרי שמשולם
גבה את העדות, אך השופט לא קיבל את
סענות כלדון, האריך את מעצרו.

הנאשם

כלדון עזאם בעת השיח-
זור המשטרה, עומד ל-
יד המשאת ומראה על המקום בו עצר את
מכוניתו ורצח, כביכול, את בנו הבכור.

חלפה שנה, ובי-11 במאס 1963 החל
משפט הרצח. כלדון עאזם הובל לבית
המשפט המחוזי בתל-אביב.

כהוכחה מרכזית הביאה התביעה את
הודאתו של הנאשם. כסיוע להודאה זו
הופיעו על דוכן העדים האחות המיילדת
מטייבה, והרופא המטפל בבית-היולדות
בכפר-סבא, שהצהיר כי הילד יצא מבית-
החולים כשבריאותו תקינה.

האימאם מטייבה העיד שערך גישוואין
לבני הזוג כארבעה וחצי חודשים לפני
שהילד נולד, ושקבורתו נערכה ללא טקס
דתי. אך בחקירה הנגדית הוסיף האימאם
הקשיש שבמקרה מות של ילד מתחת
לגיל 7, לא דורש כלל טקס לפי כללי
האיסלאם.

הרופא המקומי, שהובא כעד התביעה,
אישר את הודעתו הראשונה של הנאשם,